RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 129.662 van 24 maart 2004
in de zaak A. 104.993/VII-23.786

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 22 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 1 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op onbekende datum;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 5 juni 2000 en verklaarde zich op 6 juni 2000 vluchteling.

1.2. Op 1 september 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 mei 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 13 maart 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.
> Betrokkene, van gemengde origine (vader=Armeen, moeder =Azerische), verklaart gehuwd te zijn met Marutian Aramais, van Armeense origine. Omwille van betrokkenes gemengde origine zou haar echtgenoot problemen hebben gekregen. Betrokkenes echtgenoot zou als kandidaat zijn aangesteld voor de functie van directeur in de fabriek waar hij werkzaam was. Een vriend van betrokkene zou echter ook in de functie geïnteresseerd geweest zijn. Op 1 september 1999 zouden betrokkene en haar zoon fysiek zijn mishandeld door vier personen waaronder één in politie-uniform. Op 31 december 1999 zou hun broodmakerij in brand zijn gestoken. Betrokkenes echtgenoot zou nadien door de daders zijn geslagen. Op 28 mei zou betrokkene, samen met haar gezin, Armenië hebben verlaten om op 6 juni 2000 in België asiel aan te vragen.
> De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt ondermijnd doordat haar verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal compleet tegenstrijdig zijn met bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt.
> Betrokkenes verklaring als zou zij en haar gezin, omwille van haar gemengde afkomst, in 1999 in Armenië het slachtoffer zijn geweest van etnisch geïnspireerd geweld, is in strijd met informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt dat er actueel in Armenië geen sprake meer is van vervolging van etnisch gemengde koppels (Bron: situation des couples mixtes en Arménie (actualisation QuARM23 du 28/10199), dd. 06/03/2001).

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op dezelfde motieven beroept als die door haar echtgenoot werden aangehaald. Aangezien de asielaanvraag van betrokkenes echtgenoot als bedrieglijk werd beschouwd kan ook in hoofde van betrokkene geen vermoeden weerhouden worden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Betrokkene is niet in het bezit van enig (identiteits)document.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat “zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren”; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek, dat overigens niet werd gemotiveerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij ter terechtzitting bij monde van haar raadsman afstand doet van haar verzoek om prejudiciële vragen te stellen aan het Arbitragehof;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij stelt dat een tolk Armeens-Frans werd aangewend bij het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, daar waar het behoorde een tolk Armeens-Nederlands aan te wenden, nu het een Nederlandstalige procedure betreft;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Armeens, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielprocedure in een andere taal dan het Nederlands werd gevoerd, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij heeft verklaard; dat de verzoekende partij wel beweert, maar niet bewijst dat de tolk tijdens het

verhoor haar verklaringen van het Armeens naar het Frans heeft vertaald; dat de verhoorverslagen in het Nederlands zijn opgesteld; dat de verzoekende partij noch beweert, noch aantoont dat de ondervragende ambtenaar haar verklaringen niet of verkeerd zou hebben begrepen; dat het middel niet gegrond is;

4.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending inroept van de artikelen 39, § 1, 17, § 1, 57 en 58 van de "taalwet"; dat zij het waarschijnlijk heeft over de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Overwegende dat het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat het middel niet gegrond is;

4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel inroept dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt; dat zij in een vierde middel betoogt dat de artikelen 39, § 1, 17, § 1, 57 en 58 van de "taalwet" eenzelfde schending inhouden; dat, nu zij afstand heeft gedaan van haar verzoek prejudiciële vragen te stellen aan het Arbitragehof, over deze middelen geen uitspraak kan worden gedaan;

4.4. Overwegende dat in een vijfde middel "de schending van het motiveringsvereiste" wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij een reeks verdrags-, grondwets- en wetsbepalingen aanhaalt die het hebben over de motivering; dat zij eens te meer de kwestie van de tolk ten berde brengt; dat zij stelt dat de " bestreden beslissing niet kan berusten op wettelijke motieven nu zijn (sic) gebaseerd is op een verhoor dat geacht wordt niet te zijn, door gebruik te maken van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en de taal van de procedure niet gebruikt heeft";

Overwegende dat reeds hierboven werd aangetoond dat dit middel feitelijke grondslag mist;

4.5. Overwegende dat in een zesde middel de schending wordt aangevoerd van "het motiveringsvereiste"; dat in een eerste onderdeel wordt gesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte rekening heeft gehouden met de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat krachtens artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet de beroepsprocedure bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt dat de zaak opnieuw en individueel wordt behandeld; dat in een tweede onderdeel wordt beweerd dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij te ondermijnen, dat de vastgestelde

tegenstrijdigheden er geen zijn en wellicht te wijten zijn aan taalmoeilijkheden; dat zij een groot aantal tegenstrijdigheden tracht te verklaren; dat zij in een derde onderdeel betoogt dat artikel 63/3, dat een individueel onderzoek van de asielaanvraag in beroep oplegt, zou zijn geschonden doordat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verklaringen van de verzoekende partij vergelijkt met deze van haar partner;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet niet verbiedt dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaring vergelijkt met deze welke op het commissariaat-generaal werd afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat de verzoekende partij, wat de materiële motiveringsplicht betreft, er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat zij wel beweert maar niet bewijst dat er vertaalmoeilijkheden zouden zijn geweest; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de verklaringen van de verzoekende partij een niet onbelangrijk aantal tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft vastgesteld; dat deze opgesomd worden in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat die vaststellingen

feitelijk onjuist zijn noch dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een warrig, weinig precies, soms incoherent en zelfs tegenstrijdig asielrelaas afgeleid heeft dat de asielaanvraag bedrieglijk was; dat het middel niet gegrond is;

4.6. Overwegende dat in een zevende middel opnieuw de schending wordt ingeroepen van de artikelen 63 en 63/3 van de Vreemdelingenwet, om dezelfde reden als hetgeen in het vorige middel werd uiteengezet;

Overwegende dat het volstaat te verwijzen naar hetgeen hierboven werd gezegd;

4.7. Overwegende dat in een achtste middel de schending wordt aangevoerd van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet omdat de beslissing niet werd genomen binnen de door deze wetsbepaling gestelde termijn van 30 dagen; dat de verzoekende partij letterlijk beweert: “dat voormeld artikel een dwingende termijn ingevoerd heeft en geen termijn invoert”; dat zij voorts, zonder verdere uitleg, verwijst naar een arrest nr. 73.717 van de Raad van State van 18 mei 1998;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet wel gewag maakt van een termijn van 30 werkdagen om tot een beslissing te komen in het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch dat hieraan geen sanctie verbonden is; dat de genoemde termijn bijgevolg als een termijn van orde is te beschouwen; dat men zich trouwens de vraag kan stellen welk belang de verzoekende partij in casu heeft bij het inroepen van een eventuele schending van deze bepaling, aangezien zij, zolang er geen uitspraak is gedaan over haar dringend beroep, gerechtigd is op het grondgebied te verblijven; dat het middel niet gegrond is;

4.8. Overwegende dat een negende, tiende en elfde middel worden geput uit het feit dat de bestreden beslissing niet aangeeft wie haar heeft genomen;

Overwegende dat de bestreden beslissing werd ondertekend door X. DE BEYS, adjunct-commissaris; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat beslissingen als de voorliggende ook kunnen worden genomen door de adjunct-commissaris; dat het middel niet gegrond is;

4.9. Overwegende dat in een twaalfde middel - door de verzoekende partij betiteld als veertiende middel - de schending wordt aangevoerd van de artikelen 52, juncto 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij in wezen stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, optredend in dringend beroep,

geen beslissing ten gronde mag nemen, vermits de asielaanvraag nog in het stadium van de ontvankelijkheid verkeert;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat te dezen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid de aanvraag kennelijk ongegrond kon verklaren, nu rekening werd gehouden met controleerbare informatie over het land van herkomst, welke in de bestreden beslissing werd aangehaald; dat het middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. VERTONGEN. **E. BREWAEYS.**